

ע"פ 3458/18 - דוד (דאוד) גודובסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 3458/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: דוד (דאוד) גודובסקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 26.04.2018 בת"פ 16512-02-18 אשר ניתן על ידי כבוד השופט ירון לוי

בשם המערער: עו"ד מאור ברדיצ'בסקי; עו"ד לירן זילברמן

פסק-דין

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט י' לוי) בת"פ 16152-08-17 מיום 26.4.2018 שלא לפסול את עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. נגד המערער - ששימש בתקופה הרלוונטית מנהל אגף הארגון של מפלגת "ישראל ביתנו" - ונגד נאשמים נוספים הוגש כתב אישום שייחס לו שורת עבירות מתחום טוהר המידות, הלבנת הון ומסים. ביום 7.9.2017 התקיימה ישיבת מענה לכתב האישום וימים ספורים לאחריה נעתר בית המשפט לבקשת סניגורי המערער דאז לשחרורם מהייצוג. בסמוך לכך קיבלו על עצמם את ייצוגו של המערער באי כוחו הנוכחיים והתיק נקבע לשמיעת ראיות ביום 5.2.2018 כדי לאפשר להם להיערך כראוי. ביום 19.3.2018 הורשע המערער על סמך הודאתו בפרטי כתב אישום מתוקן על פי

עמוד 1

הסדר טיעון בין הצדדים (להלן: כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה באשר לעונש. על כן, הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש ללא הגבלה, מבלי לחלוק על העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן שבהן הודה המערער. עוד הוסכם כי במסגרת הטיעונים לעונש יטען המערער כי לא קיבל טובת הנאה לכיסו הפרטי, כי שימש עוזרה של הנאשמת 1 - מזכ"לית מפלגת "ישראל ביתנו" באותו מועד פאינה קירשנבאום (להלן: הנאשמת 1) - וכי אין בהודאתו כדי להפליל מי מהנאשמים האחרים בפרשה.

2. לאחר שהורשע ביקש באי כוחו של המערער כי הטיעונים לעונש ישמעו בפני מותב אחר. בתשובה לשאלת בית המשפט הבהיר באי כוח המערער כי אין מדובר בבקשת פסלות. ביום 29.3.2018 נדחתה הבקשה. בית המשפט פסק כי בחינה קפדנית של חומר הראיות שאליו נחשף עד לשלב זה של הדיון מעלה כי אין בחומר שהוגש, הן מבחינת כמותו הן מבחינת איכותו, כדי לעורר חשש ולו קל ש"שופט מקצועי יתקשה להדחיקו". באשר לטענה כי במסגרת גזירת הדין עלול בית המשפט להתבטא באופן שיוביל להיווצרות עילת פסלות ביחס לנאשמים אחרים בתיק, פסק בית המשפט כי חזקה עליו שימנע מאמירות מסוג זה. עוד נקבע כי טיעונים לעונש ישמעו ביום 24.4.2018.

ביום 15.4.2018 דחה בית המשפט בקשה לעיון חוזר שהגישו באי כוח המערער על ההחלטה האמורה וביום 18.4.2018 דחה בית המשפט את בקשת המערער לדחות את מועד הטיעונים לעונש בשבוע ימים מחמת נסיבות אישיות של צוות ההגנה.

3. על רקע זה הגיש המערער בקשה לפסילת המותב מחמת חשש ממשי למשוא פנים ולחלופין בשל מראית פני הצדק. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 26.4.2018. המערער העלה בבקשה שורה של טענות אותן דחה בית המשפט, אך לצורך הערעור אדרש לטענה אחת הרלוונטית לערעור. על פי הטענה עולה מקריאת פרוטוקולים של דיונים שהתקיימו בהליך ביחס לנאשמים אחרים לאחר הרשעת המערער, כי בית המשפט ממשיך בשמיעת עדויות רלוונטיות למערער, ואף שואל על מעשיו ועל מידת מעורבותו במעשים באופן המקים חשש ממשי למשוא פנים של המותב. בדחותו את הטענה פסק בית המשפט קמא כי כתב האישום ייחס למערער ולנאשמת 1 עבירות שבוצעו בצוותא. הוטעם כי במהלך שמיעת העדויות ואף לאחר הרשעת המערער, התייחסו חלק מהעדים למעשים שנעשו על ידי המערער והנאשמת 1 ועל כן, נדרש בית המשפט לברר מהו חלקה של הנאשמת 1 בביצועם. בית המשפט הדגיש כי ברי שבית משפט מקצועי לא יגזור את דינו של המערער בגין מעשים שלא הודה בהם במסגרת כתב האישום המתוקן, וכי קבלת טענת המערער עלולה להוביל לתוצאה לפיה כאשר אחד הנאשמים מודה במסגרת הסדר טיעון ויתר הנאשמים בחרים להמשיך לנהל את משפטם, לא יוכל בית המשפט להמשיך ולדון בעניינם ולא יהיה מנוס מפיצול הדיון בין מותבים שונים.

על יסוד טעמים אלה ולאחר שדחה שורת טענות נוספות שהעלה המערער, נדחתה הבקשה. בית המשפט הדגיש בהחלטתו כי אין בטענות המערער, אף לא במשקלן המצטבר, כדי לעורר ולו חשש דחוק לקיומו של משוא פנים או אף מראית עין של משוא פנים. עם זאת, לאחר הגשת הערעור דן, הורה בית המשפט על ביטול הישיבה הקבועה ליום 6.5.2018 בעניינו של המערער.

4. מכאן הערעור שלפניי. לדברי המערער, עניינו של הערעור ב"בקשת פסלות מתגבשת" אשר ממשיכה להתגבר ולהתעצם מדיון לדיון. נטען כי גם לאחר הודיית המערער והרשעתו ממשיכים להעיד עדים הרלוונטיים לאישומים נגדו במסגרת ההליך המתנהל נגד נאשמים אחרים. זאת, כאשר המערער כלל אינו יכול להתמודד עם הדברים ולהציג

את גרסתו. נטען, כי העובדה שהמותב נחשף באופן כזה לראיות מחייבת את פסילתו וכי העובדה שבית המשפט שואל את העדים על אודות מעורבות המערער באירועים מושא כתב האישום מעידה כי "**מעורבותו של המערער מעניינת את בית המשפט אף מעבר לכתוב בכתב האישום המתוקן והמוסכם**" (ההדגשות במקור).

5. לאחר שעיינתי בערעור על נספחיו באתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. הכרעת דין של נאשם בפרשה שבה מעורבים נאשמים אחרים שמשפטם ממשיך להתנהל אין בה כדי להביא בהכרח להעברת הדיון למותב אחר בשלב הטיעונים לעונש של הנאשם שהורשע. על הטוען לפסילת המותב להצביע על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים (ע"פ 8821/07 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.12.2007)). במקרה דנן לא עלה בידי המערער להצביע על חשש כאמור. כפי שציין בית המשפט בהחלטתו, השאלות שהפנה לעדים שהעידו בפרשה לאחר הכרעת דינו של המערער נשאלו כדי להבהיר את חלקה של הנאשמת 1, ולא שוכנעתי כי יש בהתנהלות זו כדי להעיד על חריגה מניהול תקין של ההליך או כי בכך נחשף בית המשפט ל"מסה קריטית" של ראיות בלתי קבילות שיש בהן כדי להביא לפסילתו (שם). בית משפט קמא פסק כי דינו של המערער לא ייגזר בגין מעשים שבהם לא הודה במסגרת כתב האישום המתוקן, וחזקה על המותב שיגזור את דינו של המערער באובייקטיביות ובמקצועיות (ע"פ 2068/18 דרי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.3.2018)). טענת המערער כי מעורבותו בפרשה "מעניינת את בית המשפט אף מעבר לכתוב האישום" נטענה באורח כללי, מבלי שהמערער התייחס לשאלות פרטניות המבססות - לשיטתו - את טענתו האמורה והמצביעות על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים ודי בכך כדי לדחותה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ג באייר התשע"ח (8.5.2018).

ה נ ש י א ה